

for vidtgående resolutionsudkast, der var foreslået af Iran, Ungarn og Cameroon, indledte den vestlige gruppe forhandlinger med forslagsstillerne og opnåede *et kompromisforslag*, som fastholdt princippet om permanente kontrakter og disses andel ved ansættelserne, men opfordrede generalsekretæren til som en midlertidig foranstaltning og særlig af hensyn til udviklingslandene i større omfang end hidtil at benytte ansættelse på åremål og give fortrin til kandidater fra utilstrækkeligt repræsenterede lande.

Andre udviklingslande ønskede imidlertid i det opnåede kompromis indføjet et afsnit sigtende på, at ikke alene *antallet af poster*, men også *de pågældende posters betydning* i højere grad end hidtil burde indgå i beregningen af den geografiske fordeling. De ville ikke lade sig nøje med en henvisning til Generalforsamlingens resolution herom, 1928 (XVIII), og stillede *et ændringsforslag* til kompromisforslaget om, at dette spørgsmål skulle *underkastes en nærmere undersøgelse*, idet man dog afstod fra at pege på et system. Dette var ikke acceptabelt for de fleste vestlige lande ud fra den betragtning, at vejen derved åbnedes for en yderligere komplicerende faktor for generalsekretærens i forvejen vanskelige personalepolitik. Man ville imidlertid have accepteret ændringsforslaget efter at have markeret sit synspunkt ved en delafstemning om dette, idet man også tog i betragtning, at generalsekretærens repræsentant havde oplyst, at en sådan undersøgelse allerede var under overvejelse. Imidlertid blev der fra *bulgarsk* side fremsat endnu et ændringsforslag til kompromisforslaget, som forrykkede dettes balance ved i præambelen at sidestille „halvpermanente kontrakter“ med egentlige permanente. Da dette blev vedtaget med 49 stemmer for, 23 imod (herunder de nordiske lande), medens 25 undlod at stemme, afstod en række vestlige lande, herunder de nordiske, på det ved afstemningerne fremkomne endelige resolutionsforslag, som blev vedtaget *i udvalget* med 84 stemmer for, 2 imod (Storbritannien og USA), medens 14 afstod.

II. Frankrig og en række fransktalende afrikanske lande søgte at føje endnu et ændringsforslag til kompromisforslaget sigtende på, at der i højere grad end hidtil ved ansættelserne skulle lægges vægt på

ansøgenes *sprogkundskaber*. Under debatten var disse lande fremkommet med skarp kritik af sekretariatets påståede diskrimination mod fransktalende kandidater til fordel for engelsktalende ansøgere, og de krævede, at sekretariatet i højere grad end hidtil ved ansættelserne lagde vægt på kandidaternes beherskelse af det franske sprog. Generalsekretærens repræsentanter oplyste hertil, at man ved ansættelserne fortrinsvis søger kandidater, der taler mindst to af organisationens officielle sprog, men da der imidlertid ofte er mangel på sådanne, må man foretrække den ensprogede kandidat, som har de bedste kvalifikationer. De engelsktalende afrikanske lande kritiserede indførelsen af spørgsmålet om sprogkundskaber i debatten og frygtede en kappestrid mellem de fransktalende og engelsktalende lande i Afrika, der ville være til skade for de afrikanske enhedsbestræbelser. De spansktalende lande pegede på, at arbejdsprogene i Generalforsamlingen og ECOSOC foruden engelsk og fransk også er spansk, og disse lande kunne ikke støtte det franskinspirerede initiativ, før forslagsstillerne havde tilkendegivet, at deres forslag, der senere blev fremsat som et selvstændigt resolutionsforslag, også sigtede på ansøgenes kendskab til spansk. Flere vestlige lande, herunder de nordiske, mente, at sproglige kriterier kunne føre til, at generalsekretærens personalepolitik yderligere ville blive omgærdet med komplicerede restriktioner, hvorved sekretariatets effektivitet kunne forringes; disse lande kunne derfor ikke støtte initiativet. Resolutionsforslaget, der gik ud på, at generalsekretæren skulle indlede en undersøgelse til fremme af en mere retfærdig anvendelse af FN's arbejdssprog, også i forbindelse med personaleansættelser, blev imidlertid vedtaget med 75 stemmer for, ingen imod, medens 30 afholdt sig fra at stemme.

Inden afstemningen *i plenarforsamlingen* den 20. december 1966 var hovedresolutionen om sekretariatets sammensætning ændret ved, at den af Bulgarien foreslåede sidestilling af permanente og halvpermanente kontrakter blev erstattet med en henvisning i præambelen til permanente kontrakter og tidsbegrænsede kontrakter på længere åremål. Denne ændring gjorde resolutionen acceptabel for de vestlige lande,